

**Jubelsång den 31 oktober 1817 af  
Adiel Brandt. Upsala, Em.  
Bruzelius, 1817....**

Brandt, Adiel,

*1700-1829 81 C Br. 1817*



1817  
Brandt

# Jubelsång

---

Vita. v.  
Tilly.  
(Br)

1700<sup>o</sup>-1829  
1817

den 31 Oktober 1817

---

af

Wiel Brandt.

---

Gud sade: warde ljus,  
och det bles ljus.

---

Upsala,  
E. m. Bruzelius, 1817.  
På Författarens förlag.



1875

1875

1875

1875



K ö n u n g e n s

H ö g t b e t r o d d e M a n,

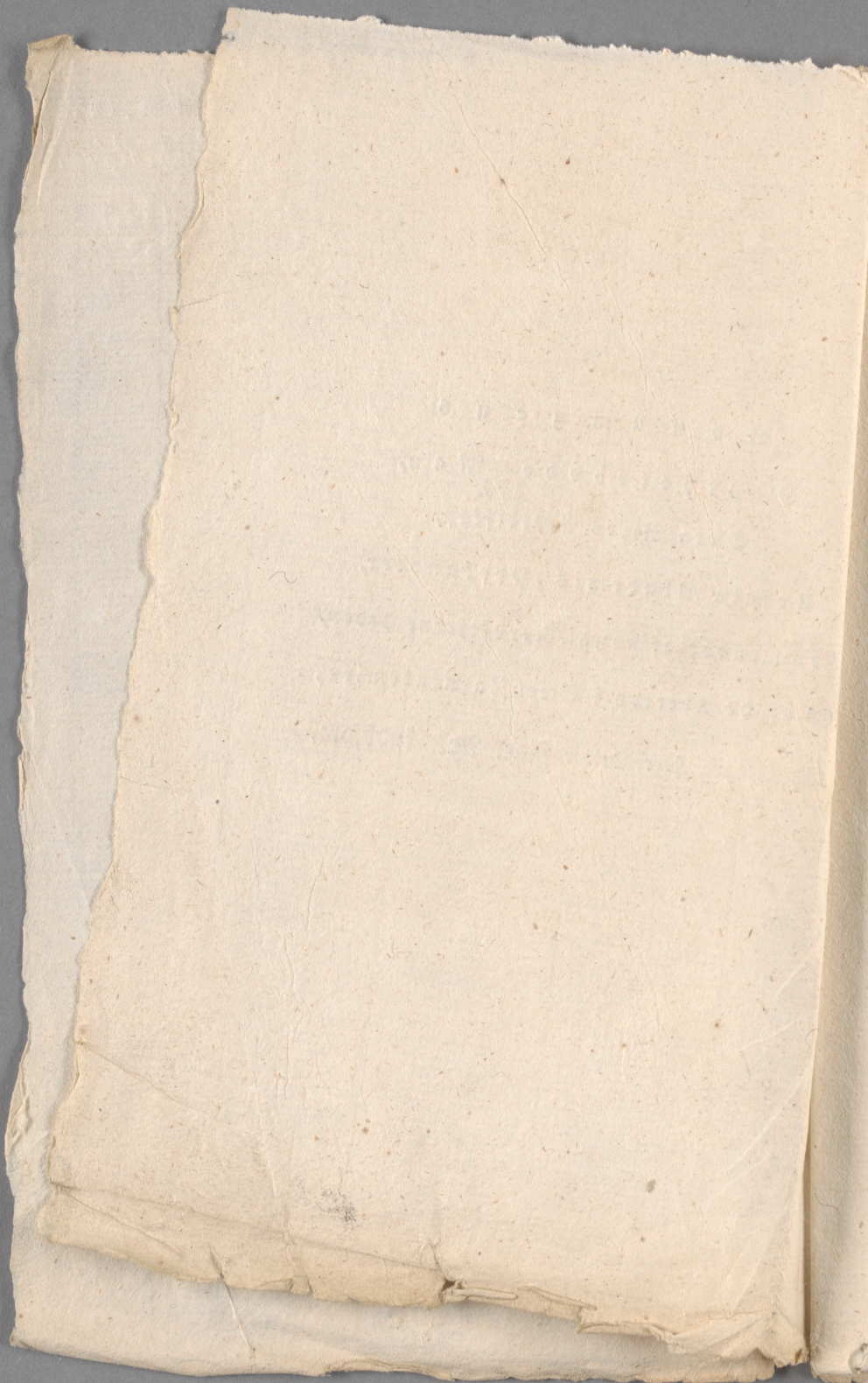
S w e a R i k e s A r k e b i s k o p,

U p s a l a A k a d e m i s P r o f a n s l e t,

K o m m e n d ö r a f K o n g l. N o r d s t j e r n e O r d e n,

E n a f d e A d e r t o n i S w e n s k a A k a d e m i e n,

H ö g w ö r d i g s t e H e r r D o k t o r J a c. A n. L i n d b l o m.



**M**å förstlingen af årets skörd,  
Wid Nordens fest, ett offer blifwa,  
Ej större gård kan odlarn gifwa;  
Ly blomman blef af hagel skörd.

Måhända ock, att mången, brädd  
För wärens stormwind föll förhärjad,  
Och under wädan blott är bärgad  
Den minsta tegen, som war sädd.

Dock will jag nåjd med några band,  
 Mitt lof till Sköndens Herre bära;  
 Mig felas ej, när andra skåra  
 Wälsignelsen på sina land.

Mig felas ej, när ljus och bygd  
 Sin purpur rundtom fjällen sprider;  
 Jag äger nog, när ingen quider  
 Förtryckt uti min fosterbygd.

Ett ljus, som från Ert snilles sol  
 Sig widt kring Swenska hjorden breder,  
 Som lifwar kärlek, tro och sedes;  
 I skuggorna wid Nordens pol.

Med djupaste wördnad har äran framhärda

Högwördigste Herr Doktors, Arkebiskopens, Proa-  
 kanslerens och Kommandörens

allerbönjukaste tjenare

Niel Brandt,

---

Mylligt öfver Manhems öfen  
Hedendomens tunga töcken

F en långd af Sæller låg;  
Mer med wapen än med dygder  
Sick man in i Wallhalls bygder  
Från ett blodigt segertåg.

Fädrens lynne — tidens heder  
Gaf dock helgd åt några seder,  
Som än värdas i vår bygd;  
Att sin frihet wärdigt njuta  
Och en wån i famnen sluta,  
Utan swef, är ju en dygd?

Men för ljusets dolda låra  
Flydde seder, tro och åra  
Fjerran från vårt fosterland;  
Dikten, sweket, listen, slården  
Grepo spiran öfver werlden  
Med en djerf och kraftfull hand.

Nu förnuftets midnattstimma  
Ljusnar för en morgonstrimma  
Länd uti German'ska flyn;

Djerft en Luther bryter ofet,  
 Mildt en Melanchton tar dofet  
 Från vårt Skymda ögonbryn.

Lugn från stridens blirt och dån,  
 Med den blänkande Egiden,  
 Går den krönte frigets son,  
 Följd af äran och af friden.

Så bår dagens hjelte-drott  
 Segrens palm med höjda händer;  
 Stridens lyckligt vunna lott  
 Njuts på Ewighetens stränder.

Ke'n triumfens loffsång hörs  
 Ljudande i Nores bygder;  
 Svea! när Din luta rörs,  
 Sjung och Hjeltens ädla bygder.

Wärdigt i Din Jubelsång  
 Prisa himlens nåd och under,  
 Kunga fram på samma gång  
 Med kanoners blirt och dunder.

Långt förr än Edens blomsterpark  
 Af drufwans perlor brann;  
 Förr än på jordens ödemark  
 Sitt rof en tiger fann.

Långt förr än Ierets Gudabild  
 Hof upp sitt anlete;  
 Säg Gud hur men'skan, djurf och wils,  
 Förstört hans beläte.

Långt förr än Adams hjerta swed  
 Bid ångrens bittra qual,  
 Och Evas första tår framskred  
 Ur ögats bleka dal.

Gud sagt sig sjelf, att quinnans såd  
 Skall störta ormens makt,  
 Och ett förwifnadt Edens tråd  
 Ej födda wårt förakt.

O! Mera huld än någon Far,  
 Uti din kärleks famn  
 Med hoppets tröst Du återtar  
 Af urbilden en hann.

Till korsfets dödd Du kallade  
 Din egen dyra son;  
 Då hämnadens röst högt skallade:  
 Betala men'skans lån,

Åh! Från hans mun hör detta ljud:  
 „Mitt verk fullkomnad är!  
 Förfont är hämnadens strånga Gud,  
 Jag segrens krona bär.“

Så portarna till himlens rymd  
 Bröt Juda-Lejon ner.  
 I hoppets blick — ej mera skymd —  
 Sin bild Gud åter ser.

Hell vare dig som för vår blick  
 Ländt Lärans rena ljus.  
 O Luther! Du, som jättligt gick  
 Till flykt från jordens grus.

Må Barden vid Rhenens och Donaus strand  
 I sången försköna den ära,  
 Som kämparna vunno med blödande hand  
 I härnad för himmelens lära.

Må Ericson Wase, vår dyrkade Kung,  
 Bli ämnet för nordliga festen;  
 På Målarens stränder må gammal och ung  
 Låffjunga den flyktande gästen.

Omstrålad af Fädernes ära Du gick,  
 En Skyddsgud till Swithiods bygder,  
 Med frihetens bild i din lågande blick,  
 Förklarad af hjertliga dygder.

Med hjeltarnes styrka Du höjde ditt swärd  
 Och fjällbyggarn fattade bågen;  
 Snart blodig förbannad i Skandians werld  
 Flyr Christian på Bältiska wägen \*).

I spetsen för Swearnes wårdande wärf  
 Med mandom Du förde Ditt roder,  
 Och wårdet förbyttes i odlarens härf  
 Till trefnad för Jorden, wår Moder.

Se'n kronan till lön för Din öfwade bragd,  
 De wördade Ständerne bjuda,  
 Se'n grunden till frihet för staten war lagd,  
 Du lyfnar till röster, som ljuda.

Till wisshetens önskan: O! Bort med det twång,  
 Som tankar och samweten lida;  
 Låt himmelska Låran, med frihetens gång,  
 Eitt sken öfwer framtiden sprida.

\*) Flykten till Skandern.

Hell ware den sköna, den dyrkade dag,  
 Hvars rodnad, wid morgonens ljusning,  
 Åt sjunkande dimman gaf azurns behag  
 Och själen en ewig förtjusning.

Då himmelska ljuset, med sagtnod och frid,  
 Gick opp öfwer morbliga dalen;  
 Så skön som en stjerna i midnattens tid,  
 Till tröst för de wakande qualen.

Då endrågten, friden och kärlekens barm,  
 Huld öppnad för lidande bröder,  
 Bjöd afunden tystna och räckte sin arm  
 Från isiga polen till söder.

Då snillet ur djupet af söfwande moln  
 I flykten mot upphöfvet swingar,  
 Och frobar, lik Thorden, med lungande stråln,  
 Hwar fördom, som sanningen twingar.

Då frihetens gryning, i lärdomens werld,  
 Gaf lif åt den forskande anden,  
 Och konsternas blomma af stormar förtård  
 Anyo sig reste ur sanden.

En blomma upprunnen på Grekernes ö  
 I hägnad af myrten och lager;  
 Nu trotsar i Norden vår glimmande sub  
 Och ler mot Des rådnande dager.

Då dygden, som länge från jorden war skild,  
 Besöker des härjade slätter,  
 Och lysar, så skön i sin himmelska bild,  
 Som Månan i höstliga nätter.

Då sedernas stråffhet i mildrade skick  
 Ljust yppas i kretsen af wänner,  
 När Skönhetens ljusa och tårande blick  
 Den grånade muren \*) ej bränner.

När tolken af Himmelens ewiga bud,  
 Smt famnad af Måka och Edner,  
 I husliga sällheten prisar den Gud,  
 Hwars kärlek i kärlek han röner.

Och werldens Monarker få åter sin makt,  
 Den Romerska wäldet beröfwat;  
 De swärd, som Jerssynen de krönte tillagt,  
 Ein rätt öfwer Folken se'n öfwat.

\*) Klostermuren.

Når Lagen, djupt grundad på ewiga skäl,  
 Vår frid åt palatset och kjojan;  
 Welbnar det goda, men straffar de fel,  
 Som djerfheten öfwar, med bojan.

Då själens förhoppning, o! sträckt öfwer flyt;  
 Ger mod på den tröttande färdan,  
 Att höja en blick från den dummiga dyn  
 Till ljuset i kommande werlden.

O! Friborne Norrmån från Isfjällens topp,  
 Wi sjunge den Ewiges åra;  
 Wi prise vår tro och vårt ewiga hopp  
 Djupt grundadt i wishetens lära.

I dalarna af våra mofiga berg,  
 Hwars spetsar i molnen förswinna;  
 Der lyser en stråle af regnbågens färg,  
 Der heliga rökelfer brinna.

Af sanning — ej dikternes tjusande kraft,  
 Wi ledas på pligternes bana;  
 Wid helgade drufwornes blodröda saft  
 Wi swäre Försoningens fana.

Vi swäre att frida mot Frestelsens dolt,  
Med andaktens brinnande böner.

Vi swäre, att Thules fdrenade folk  
Skall wörda den nåden det rdner.

Vi swäre, att wisa wår kärlek till Gud  
I kärlek till suckande bröder;  
Vi swäre att lyda Deß ewiga bud  
I styrkan Fdrsoningen fdder.

Vi råckom hwarandra en broderlig hand  
Att lefwa som systkon på Jorden;  
Vi läfwe änyo, att strand ifrån strand,  
Skall kärleken låga i Norden.

Vi läfwe att glädja wår äldrige Kung  
Med kärlek och samfalta dygder.

Vi swäre ott gdra Deß afton så lugn,  
Som friden i Skandiens bygder.

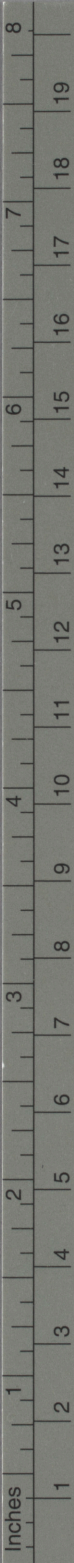
Och Hjelten, som ärfwer Deß wördade Thron,  
Skall, höljd af oliven och lager,  
Beskydda den wisaste religion  
I stenet af kunskapens dager.

En Hjelte, som höjde på Leipzigerfält  
 Det segrande Swea Baneret,  
 Der Gustaf den Store i striden så sållt  
 Gaf frejden åt Schyttiska swärdet.

Der Gustaf den Store för samvetets frid  
 Gick segern och äran till nöte,  
 Der Johan i jemwigtens blodiga strid  
 Slog wälbsmakten uti des sköte.

Och hoppet, som ler mot sin gryende dag,  
 Vid Furstliga Unglingens seder,  
 Det lofwar Dig, Swea, att Lärans behag  
 Skall dana Hans ewiga heder.

O store, allsmåttige, förbarmande Gud!  
 Lär Skandiens Söner att wörda  
 Af hjertat försöningens heliga bud,  
 Att hoppet i himlen må skörda.



Centimetres

# TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue    Cyan    Green    Yellow    Red    Magenta    White    3/Color    Black

